

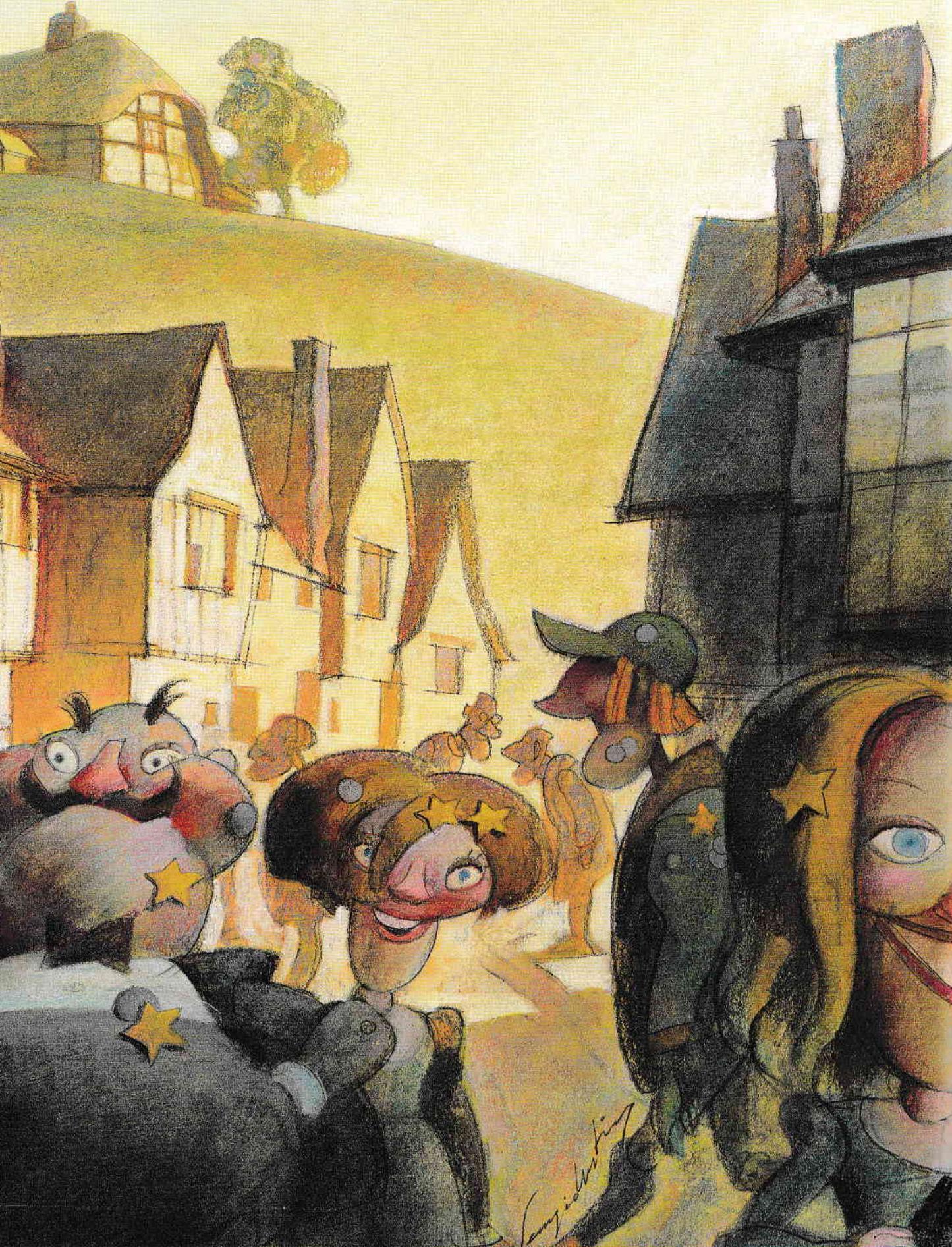
Esti prețios

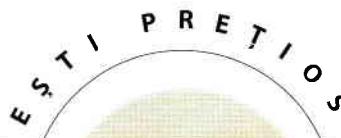
ILUSTRĂȚII DE SERGIO MARTINEZ

M A X L U C A D O

A R A D , 2 0 1 9

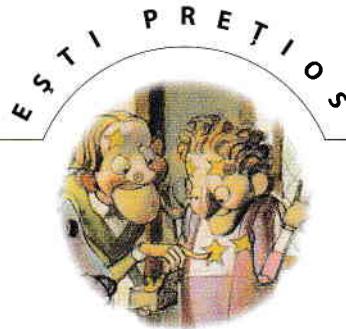

LOCUITORII DIN WEMMIK, eroii povestirii noastre, erau niște omuleți mici, din lemn, ciopliți toți de un tâmplar pe nume Eli. Acesta își avea atelierul pe un deal, de la a cărui înălțime se vedea întregul orășel.

Fiecare omuleț era diferit. Unii aveau nasul mare, alții aveau ochii mari. Unii erau înalți, alții erau scunzi. Unii purtau pălărie, alții purtau costum. Însă două lucruri le erau comune: toți erau făcuți de același tâmplar și trăiau în același orășel.

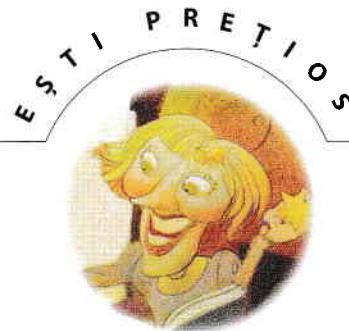

De dimineață până seara, zi după zi,
omuleții făceau un singur lucru:
lipeau etichete unul pe celălalt.

Fiecare omulet avea o cutiuță plină
cu steluțe aurii și o cutiuță plină cu bulinuțe negre.
Cât era ziua de lungă îi vedeați pe străzile orașului
lipind steluțe sau buline unul pe celălalt.

Omuleții drăguți, din lemn lustruit și frumos
vopsiți, întotdeauna primeau steluțe, dar aceia din
lemn necizelat, cu vopsea uă sărită,
nu primeau decât buline.

Tot steluțe primeau și cei talentați. Unii puteau ridica greutăți deasupra capului, alții puteau sări peste cutii înalte. Mai erau unii care știau cuvinte dificile, iar alții care cântau cântece frumoase. Acestora toată lumea le dădea steluțe aurii.

Așa se face că unii omuleți aveau trupul plin de steluțe... Ori de câte ori primeau câte o steluță se simțeau atât de bine, încât își doreau să mai facă ceva, ca să poată primi încă una.

Alții însă, nu știau să facă prea multe lucruri și aveau parte doar de buline.